

Visita a les zones humides de la reserva

d'Enric Nolla Gual

Per ordre d'aparició:

Veïna, mare d'Ella

Ell

Ella, mare de la Rosa

Filla, Rosa

L'home del ganivet

Home, amic d'Ell

Dona, amiga d'Ell

Noia

0.

Preludi

(1986. Ciutat. En el pis de la veïna i Ella. Ell està dempeus, la Veïna seu.)

Veïna:

...després, no, aquella nit encara va poder dormir bé; però a l'endemà la teva mare em va fer cridar. Jo havia vingut a casa a buscar quatre coses, i ja no hi va haver temps.

Res, ni últimes paraules ni hòsties. La teva mare ho hauria dit així.

Ho havia deixat tot ben lligat.

(Silenci.)

Tu has fet el que has pogut, fill meu. Em va costar molt trobar-te... Ella no volia que et digués res. Per no preocupar-te, però al final...

(Silenci.)

La trobo molt a faltar.

(Pausa.)

Vine, fes-me un petó, fill meu!

(Ell s'hi apropa i la veïna li fa un petó)

Ara, un altre.

(La veïna li fa un parell de petons.)

Ell:

Gràcies per tot.

Veïna:

Ara un altre, que fa molt que no et veia.

(La veïna li fa un altre petó. Ell afectuosament, se separa de la veïna i es dirigeix a la finestra, que hi ha a l'esquerra de l'espai)

Encara no has anat a visitar el pis de la teva mare, oi?

Ell:

No.

Veïna:

Et tornaré les claus que tinc per aquí...

(La Veïna es regira les butxaques.)

...però que no trobo.

Ell:

No he pogut

(...)

Plou a barrals

Veïna:

La humitat em mata.

Ell:

Hi veig un llum encès des d'aquí.

(Silenci.)

Sí...

Veïna:

...és el llum de la seva habitació. L'he deixat encès.

Així em fa l'efecte que encara hi és

Ell:

Pots agafar el que necessitis... Roba, mobles, tot. Jo no en faré res de tot això.

(Silenci.)

Veïna:

Són aquí, mira... **(Les claus.)**

Si hi vas, voldria que et quedessis una foto en què sortim la teva mare i jo, juntes.

Té. **(Les claus.)**

Ell:

Queda-te-les!

(Pausa.)

Potser es va morir perquè.../

Veïna:

/no cal que busquis la raó

(Silenci.)

Doncs la meva filla ara sembla que estudia una mica

Ell:

No m'he atrevit a preguntar

Veïna:

Està millor, vull dir, del cap. Ja és com tu, deu tenir la teva edat?...

Ell:

...és tres anys més jove

Veïna:

Potser si, però encara és com una criatura petita...

Ell:

Ja...

Veïna:

...Ella mai no podrà quedar-se sola. És massa bona, és el seu problema, però no perquè faci bé les coses, sinó perquè és literalment bona, i no és altra cosa que això. Ella sempre et recorda perquè la vas ensenyar a llegir.

(Silenci.)

Amb la teva mare vam arribar a fer una família

(Silenci.)

Ho saps això?

(Silenci.)

Cadascuna a casa seva , però...

Ell:

Potser si no hagués marxat tan de temps

Veïna:

No hi pensis.

Ell:

Si de fet/

Veïna:

/no ho sabem

Ell:

El vendré.

(Silenci.)

...el pis de la meva mare resulta que ja estava al meu nom.

Veïna:

Fas bé. Ho veus? Has de pensar en tu.

I total aquests pisos estan tacats de sang. Aquests pisos els donaven als soldats que havien estat a la Guerra Civil. Te'n recordes del meu home?

Ell:

Feia respecte

Veïna:

Respecte?

Ell:

Em feia por.

Veïna:

No m'estranya. Pobra de mi.

Eren els pisos per als vencedors. El teu pare no va arribar ni a veure'l, aquest pis, quina sort veu tenir la teva mare i tu, perdona que t'ho digui. Em veus a mi vencedora? M? M'hi veus?

Ell:

No

Veïna:

Quina merda! No puc imaginar el futur/

Ell:

/he pensat de fer una bona inversió/

Veïna:

/però per tu ha de ser diferent/

Ell:

/tant de bo.../

Veïna:

/vés a saber qui es fotrà aquí. Ja s'ho trobarà a mi em queda ben poc /

Ell:

/No digui això

Veïna:

O sigui, que te'n vas un altre cop

Ell:

Al sud de la ciutat de Santa Elena, ja tocant l'Amazones, hi ha una missió laica. No hi ha telèfon, no hi ha camins, ni llum. No sé com va ser que hi vaig anar a parar. Estem a un dia i mig de l'aeroport més proper. Jo hi era allà, per això li va costar tant de localitzar-me... Amb els diners he pensat de construir una escola i un lloc perquè puguin dormir els nens, i perquè no passin gana. Ara n'hi ha més de cinquanta però en podria haver cent. Els pares els maten per robar-los les terres; els nens, no, els deixen abandonats enmig de la selva perquè hi ha la

creença que alimenten els esperits. I és clar, es perden, i algú ha de fer alguna cosa.

Veïna:

És clar, fill meu! Ens hem d'ajudar. Tot això ha de servir per alguna cosa.

Ell:

Tinc la sensació que m'he passat la vida fugint

Veïna:

La teva mare se'n va anar ben convençuda que la guerra ens maleeix. Ens impregna de merda que no et pots treure mai de sobre, la teva mare ho hauria dit així. I potser tenia raó.

Ell:

No hi ha qui s'escapi

(Ell mira amb atenció sobtada a través de la finestra.)

Ell:

S'ha apagat el llum.

Veïna:

No pot ser.

Ell:

Es deu haver fos la bombeta.

Veïna:

Déu meu!

(La veïna s'aixeca i observa. Silenci)

Ell:

Quants dies portava encesa?

Vols que vagi a canviar-la?

(Silenci.)

Veïna:

No, no cal

Per mi és com si s'hagués anat a dormir

Ell:

És una mica tard, potser

Veïna:

no, no ho deia per això.

Ell:

és que encara he d'anar a buscar un hotel

Veïna:

Queda't aquí, si vols. Pots dormir en l'habitació de la meva filla... Ella no vindrà en tota la nit... Ja he deixat de patir.

És clar, que tonta que sóc, si tens gana per sopar; hi ha una mica d'arròs de bacallà a la cuina en un plat. És per tu. Te l'aniré a buscar

Ell:

no es molesti/

Veïna:

/una mica. Ja veuràs que està boníssim.

Ell:

De petit sempre havia volgut quedar-me a dormir a casa teva

Veïna:

La mort ens fa fer coses que mai no hauries fet. Ho mou tot. Ho enllaça tot. Vés a saber on anirem a parar a partir d'ara.

(La veïna surt. Ell es queda mirant a través de la finestra. Plou amb força.)

1.

(1990. Ciutat. En el pis d'Ella.)

Ella:

Però...

Ell:

Sí...

Ella:

No pot ser...

Ell:

M'ha fet passar la teva filla

Ella:

Se m'ha fet tard. Ho sento.

Dorm?

Ell:

Allà.

(Silenci.)

Ella:

Estava plovent.

Ell:

Ja et veig.

Ella:

Està molt gran, oi?

Ell:

Sí...

(...)

No et fa res?

Ella:

No, sisplau.

Ell:

Per què no t'eixugues una mica

Ella:

Tens raó...

Pensava que no et veuria mai més..

(Es comença a treure la roba.)

Vuit anys, potser?

(Ella Surt)

Com que vas vendre el pis de la teva mare i tot va anar tan ràpid...

Ell:

Quan va morir la mare només vaig poder venir pocs dies;/

Ella: **(Des de dins)**

/d'això en fa quatre anys!/
/però vaig parlar amb la teva/

Ell:

Exacte.

tu no sé on eres... Encara no havia nascut...

(Ella entra mentre s'acaba de vestir.)

Ella:

La meva mare es va morir un mes després. Un mes després exactament que la teva. No ho va poder suportar.

(Pausa.)

En una setmana farà els tres anys, la meva filla.

Ell:

M'ho ha dit.

Ella:

Ah, sí, i què més t'ha dit? Si es pot saber.

Ell:

Això és un secret.

Ella:

Doncs ja deus saber que es diu Rosa.

Ell:

Com la meva mare.

(Pausa.)

Ella:

Les nostres mares s'estimaven molt

(Pausa.)

Ell:

Sí... es van acompanyar fins al final.

(Silenci.)

Ella:

Jo ara treballo... Em guanyo la vida

(Silenci.)

Ja sé que es molt petita per quedar-se sola. Però és molt espavilada. No et pensis que li obre la porta a qualsevol.

En una estació de servei a l'alçada de Martorell. Estic molt contenta

Ell:

Encara no t'he fet un petó

(S'abracen i es fan un petó)

Ella:

Ai, m'he equivocat de sabates. Ara torno.

(Es treu les sabates i surt. Al cap d'un moment, torna a entrar amb les mateixes sabates.)

Ella:

És que m'he perdut. Venint cap a aquí, m'he perdut

(...)

Per això és que he arribat tard.

Ell:

Molt bé.

Ella:

Quan em vas trucar l'altre dia em va fer molta il·lusió.

Encara no t'ho havia dit.

Jo no truco mai, m'has de perdonar, ni escric ni res...

Si vols quedar-te.

(Silenci.)

Ell:

No sé què he de fer.

(Silenci.)

En general, vull dir.

(Silenci.)

Ella:

Sí

(...)

Ja.

(...)

Aquesta nit, sí, oi?

(Silenci.)

A fora encara hi plou...

Mira

(Assenyala la finestra i hi van)

D'aquí es veu l'avinguda i, mira, al davant el pis que era teu.

Ell:

Aquella era la meva habitació

Ella:

Hi veus la pegatina enganxada a la finestra, oi?

Ell:

Uffff!

Ella:

No hi ha ningú; mai no hi he vist a ningú.

(Ell intenta obrir-la.)

No l'obris sisplau, que després costa molt de tancar-la

Ho faig per la nena. Em fa por que...

Te'n recordes de la veïna del cinquè?

(Silenci.)

Ell:

Són molt baixes aquests finestres

La mare em tenia prohibit que l'obris

Ella:

Encara hi plou, ho veus?

(Pausa.)

I ara ja ets aquí.

Ell:

He procurat tot aquest temps ser una bona persona.

(Silenci.)

No sé, pensava que si tornava, potser... no sé què pensava, la veritat.

No sabia on anar.

Ella:

Quants van morir?

(Silenci.)

Oh, perdona potser no t'ho havia d'haver pregun...tat.

Ell:

38

(Silenci.)

Ella:

Ho sento.

Ell:

38

(Pausa llarga i silenci.)

Ella:

Quan va morir la meva mare, no vaig plorar gens. Jo no parava a casa com qui diu, fent cursets, o treballant, i em vaig assabentar de la seva mort unes hores després...

(Compta)

Dues hores després

(Compta)

No, dues hores i mitja, després.

Tot i que això no explica que no plorés gens, perquè jo ploro, saps? Però ella m'ho va demanar i jo ho vaig complir.

Vaig ser amb ella, saps? La vaig arribar a veure morta. La vaig tocar. Li vaig pentinar els cabells.

(...)

Va passar el temps. Una setmana. No recordo bé el dia, però jo era aquí a casa sola, asseguda, o mirant per la finestra, o bevent un got d'aigua, no ho sé; i en sec, sense pensar-hi, t'ho puc ben jurar, em vaig vestir ben mudada, vaig sortir de casa. No se'm va oblidar cap detall. La porta ben tancada amb clau. Vaig baixar les escales amb una seguretata..., com quan saps on vas i hi has d'arribar a una hora determinada. Vaig sortir al carrer, vaig caminar en un únic sentit, tot recte, no em vaig perdre pas...

i vaig anar a parar a una Sauna. Deia: "*Sauna, una meravellosa experiència per a dones i per homes*", que hi ha aquí a quatre carrers o cinc. Ara no ho sé. Mai no havia fet una cosa així en la meua vida. Ni ho he tornat a fer, t'ho puc ben jurar, no m'atreviria. Però era com si ho hagués fet sempre. Vaig tocar el timbre. Em van obrir. Hi vaig entrar. Quina poca llum, que bé, no em veuran la cara. Vaig pagar l'entrada. Em van preguntar : home? O dona? Dona, dona, vaig dir... És clar. Em vaig despullar... La roba, a la taquilla, que no se'm perdi la clau. Em vaig transformar en una clienta o en una puta, tant és, enmig d'aquella foscor humida...

i...

(Silenci.)

I bé, és com si t'hagués explicat la meua primera història d'amor. S'entén, oi? I em vaig quedar prenyada.

Tot això a la nena no li he explicat

Ell:

No, és clar.

Ella:

És clar.

(Pausa.)

Ell:

Vés a saber on anirem a parar a partir d'ara

Ella:

Què dius?

Ell:

res, la teva mare em va dir... deia no sé què de la mort...

(Silenci.)

Ella:

La meva mare estava boja!

(Pausa llarga.)

Ell:

Tu te'n recordes de...

Ella:

Estava pensant el mateix

(Riuen com si haguessin recordat alguna cosa del passat)

Ell:

És que per un moment...

Ella:

Sí

Ell:

Te'n recordes? Això que has fet amb la mà

Ella:

Sí, jo era petita però...

Ell:

Ostres!

Aquest gest així

(Silenci.)

Ella:

Així...

Ell:

Sí

(Tornen a riure.)

Ella:

I després així.

Ell:

La primera borratxera

(Silenci.)

Ella:

Va, fem una celebració!

Ell:

Celebrar què?

(Silenci.)

Ella:

Perquè estem junts un altre cop!

Ell:

Som-hi!

Ella:

Sí, Som-hi!

(Fa el gest de sortir però es desorienta i es paralitza.)

Ara no sé què era el que havia de fer...

Ell:

Tu no havies de canviar-te les sabates?

(Silenci.)

Ella:

Ah, sí, tens raó

(Continua desorientada sense saber què fer)

Em fa por... Em fa por

2.

(Ciutat.)

(2005. El mateix pis. Ell. Rosa.)

Filla:

T'he despertat?

Ell:

No podia dormir

(Silenci.)

On eres?

Filla:

Amb uns amics

(Silenci.)

Ell:

Quina hora és?

Filla:

Les quatre. De la matinada

(Silenci.)

No hem begut ni res

(Silenci.)

Ell:

Però si jo no t'ho estic preguntant

Filla:

Com que em mires així

Ell:

Encara no m'has dit on eres

Filla:

No et preocupis per mi

Ell:

Estàs tota mullada.

Filla:

Es que plou... Potser que m'eixugui una mica, oi?

Ell:

Això mateix

(La filla es treu la roba allà al davant.)

Filla:

Jo em se cuidar molt bé.

Sóc major d'edat

(Surt d'escena i entra ràpidament amb una bata)

T'he estat esperant fins el vespre per saber alguna cosa

(Silenci.)

De debò

(Silenci.)

No em penses dir què t'ha dit el metge

(...)

Ell:

Ja en parlarem demà. Ara, a dormir.

Filla:

No, que tots dos tenim moltes coses a fer i ves a saber quan ens trobarem.

Ell:

Si et llevessis com Déu mana!

Ella:

No siguis carca!

Ell:

No cal que et preocupis per mi

Filla:

Bah...

Ell:

Res... que continuï amb la medicació.

Filla:

Res més?

Ell:

Res més

(Silenci.)

Filla:

Millor, no?

(Silenci.)

Ell:

Sí

(Silenci.)

Filla:

Veuràs que tot anirà bé

Ell:

Vols dir?

(Silenci.)

Ho dic per tu

Filla:

Me'n vaig a dormir

(Ella fa el gest de sortir)

I no cal que m'esperis despert

Ell:

Avui he sentit la notícia que havien enxampat l'assassí de les dues noies.

(Pausa.)

Filla:

Encara estàs amb això

Ell:

Eren joves

Filla:

Com jo... però ja l'han agafat, oi?

Ell:

Les va cremar vives.

Filla:

No tinguis tanta por

Ell:

No és por

Filla:

Estic bé, sóc aquí, no m'ha passat res. I tinc ganes d'anar-me'n a dormir

Ell:

Vés amb compte, Rosa. Vés amb compte, sisplau!

(Ell fa el gest d'anar-se'n)

Filla:

Trobo que necessites escampar la boira una mica

Ell:

Ah... Sí...Vols dir?

Filla:

Sortir... buscar-te un amic... o què se jo: una mica de marxa, potser.

Ell:

Potser

Filla:

Passes massa temps sol.

Ell:

Ah, doncs si vols sortim junts i em presentes algun dels teus amics

Filla:

Per què no?

Ell:

Et semblaria bé, això?

Filla:

Per què no?

Ell:

Perquè no.

(Silenci.)

Per cert:

Has anat a visitar la teva mare?

(Silenci.)

No.

(Silenci.)

No encara

Filla:

No, encara

Ell:

Jo sé que he fet moltes coses malament, però mai per pròpia voluntat
mai, t'ho juro.

Filla:

Me'n vaig a dormir

Ell:

He procurat que tu siguis una bona persona.

Filla:

Per què sóc una mala persona, oi?

Ell:

Potser tu encara no te n'has adonat, però tots som responsables
d'alguna cosa.

Filla:

No hi he anat per...

Ell:

...No cal que et justifiquis.

Filla:

Però si jo no he fet res

Ell:

el mal penetra qualsevol escletxa, és com l'aigua;

Filla:

De quin mal em parles?

Ell:

quan més procures apartar-te'n més a prop el tens,

Filla:

Jo no li he fet mal a ningú

Ell:

i si no aconseguix que siguis la seva víctima, amb una mica d'enginy,
t'emmerda per sempre més.

Filla:

Està bé està bé!

Ell:

I et passes la vida en penedint-te

Filla:

Està bé, hi aniré

Ell:

Ho esquitxa tot

(Llarg silenci.)

És la teva mare.

Filla:

Ja t'he dit que hi aniré

(Silenci.)

Ell:

Quan érem petits la teva mare i jo, ella n'acabava de fer cinc, celebràvem el seu aniversari; jo en tenia set o vuit anys. La mare, la teva àvia, va preparar una barbacoa i va convidar molta gent. Aquí baix, on ara hi ha els magatzems, abans hi havia un pati interior on fèiem les festes. La teva mare i jo jugàvem sempre plegats. Jo li explicava contes. Mai no he representat cap perill per a una noia, ja m'entens... I menys amb la teva mare. No sé com va ser que quan els grans van acabar de coure la carn i tot plegat, la teva mare i jo vam anar a parar a la vora de la barbacoa. Ella, com que encara no hi arribava, i volíem veure les cendres, es va apujar sobre un tros de fusta que hi vam trobar. Les brases eren enceses encara, i jugàvem al joc d'endevinar fins on arribaven els fils del fum que sortien. La combustió tenia tanta força

que si hi deixaves anar un paper volava cap a munt, a l'alçada del primer pis, fins i tot. Això a la teva mare li feia molta gràcia.

De sobte alguna cosa pesant hi va caure, les cendres i algunes petites brases es van escampar per tot arreu. Per sort vaig tancar els ulls i em vaig apartar, però ella no sé què va fer; algunes brases li van anar directament el cos. Vaig intentar protegir-la però no hi vaig ser a temps. La teva mare va cridar molt fort enmig d'aquell núvol de cendres i va caure, com a morta.

Els grans van venir de seguida. Es pensaven que li havia fet alguna cosa dolenta. Va ser llavors que vaig veure als del tercer que s'amagaven en la seva finestra. Els assenyalava. Ningú no veia res. M'acusaven a mi que jo havia llençat una pedra a dintre de les cendres i que havia provocat tot allò. El seu pare, el teu avi, que encara estava viu i és l'últim record que tinc d'ell, em va agafar fort pel braç i em va amenaçar: "pobre de tu que li passi res a la nena". Ningú no em defensava. Jo intentava explicar el que havia passat i els del tercer van tornar a treure el cap per la finestra. Jo els assenyalava. Ningú no podia veure el que jo veia. Havien estat ells. I em van declarar culpable d'una cosa que no havia fet. La teva mare era l'única que podia dir alguna cosa, però s'havia desmaiada potser de la por, fins que es va despertar amb una mica d'aigua que li van llençar a la cara. Però és clar, va dir que no havia vist res que ella no en sabia res. Va plorar una mica, el seu pare la va agafar i va comprovar que, de fet, no li havia passat gaire cosa i que tot es podia solucionar amb un mica de pasta de dents. Amb el temps ho va oblidar. Però jo no.

No vaig aconseguir que enxampessin els veritables culpables.

Però si no li va passar res, em deien, perquè m'havia posat a plorar.

Sí, que va passar. Si!, responia.

A la vista de tothom havia estat definitiu

Per això quan la teva mare em va acollir, ara ja fa més de 15 anys, em vaig sentir, d'alguna manera, perdonat.

(Llarg silenci. La filla s'aproxima i li fa un petó al cap)

Filla:

No recordo que la mare hi fos quan vaig celebrar els meus cinc anys.

(Silenci.)

Me'n vaig a dormir.

A mi sempre em va fer sentir com una rata

Bona nit.

Ell:

Qui és aquest home que t'ha portat?

Filla:

Quin home?

Ell:

Ja ho ha fet dues vegades

Filla:

Com ho saps?

Ell:

No m'agrada el seu aspecte

Filla:

No m'ho puc creure

Ell:

Amb aquest cotxe tan... no sé

Filla:

Em vigiles?

Ell:

Per la finestra...//

Filla:

//...Em vigiles...//

Ell:

//...t'he vist arribar.

Filla:

Em vigiles!

Ell:

Mai no ho havia fet abans, t'ho juro.

(Silenci.)

Filla:

És un amic

Ell:

Un amic

Filla:

És un amic, sí.

Ell:

No m'agraden aquests homes que surten del cotxe i li obren les portes a les dones.

Filla:

Però...

Ell:

...Què passa? Que no et pots obrir la porta del cotxe tu sola?

Filla:

Ha estat molt amable

Ell:

És humiliant

Filla:

A mi no m'ho sembla

Ell:

Em fa mala espina i amb aquest cotxe que sembla un model de fórmula

Filla:

No em facis riure

Ell:

Riu riu. Tu saps cuidar-te molt bé. Ets major d'edat.

Filla:

És bona persona i...

Ell:

I?

(Silenci.)

Ella:

I... molt religiós.

3.

Ciutat. 1992. El cinquè aniversari de la nena

El Sacrifici

(El pis. Ciutat.)

Ella:

No t'enfades, oi?

Ell:

No, estava preocupat.

Ella:

De debò?

(Silenci.)

Aquí porto el pastís...

La nena?

Ell:

És a dormir.

Ella:

Potser que m'eixugui una mica, oi?

Ell:

Per què no em trucaves?

Ella:

M?

Ell:

Per què no em contestaves?

(Silenci.)

Ella:

S'ha fet malbé el pastís,
amb tanta pluja,
no val res.

N'hauré d'anar a buscar un altre...

(Fa el gest de sortir.)

Ell:

No te'n vagis.

(Ella es queda com a desorientada, sense saber on anar i es redreça.)

Ella:

Ha anat bé la festa d'aniversari?

Ell:

Molt bé, sí...

Ella:

Han vingut els seus amiguets

Ell:

Sí, no n'ha faltat cap

Ella:

Sí, cinc anys és una edat molt important, no sé per què. Jo encara recordo que el meu pare estava viu aleshores,
i que em van fer una barbacoa.

Tot és molt borrós, però no hi recordo cap nen.

Tu no hi eres, potser encara no hi vivies a la finca.

No. Ni el pastís ni res.. I... res més...

(Silenci.)

Ell:

De vegades és millor oblidar certes coses

Ella:

Per què?

(Silenci.)

Ell:

Certs detalls.

Ella:

Potser sí.

(Silenci.)

Ell:

Treu-te la roba sisplau, que agafaràs una galipàndria.

Ella:

Ah, sí, tens raó.

(Fa el gest de sortir però es queda.)

La Rosa s'ho deu haver passat molt bé.

Ell:

Sí, està molt contenta. Hem jugat al llibre de la selva. Tots s'han disfressat d'animals. Hem improvisat un pastís amb trossets de pa i sucre... i ha bufat les cinc espelmes!

Ella:

Ho fas molt bé.

(Silenci.)

També li havia comprat aquest llibre, però s'ha desfet. Tenia molts dibuixos.

Vols dir que m'ha trobat a faltar?

(Silenci.)

Deu meu... Ara torno

(Fa el gest de sortir)

Ell:

On vas?

Ella:

No sé No sé

(Apareix un home per la porta d'entrada.)

Ah, mira, havia deixat la porta oberta...

Passa, passa és aquí

Li he dit que vingues

On has deixat el gosset?

Com que plovia tant. M'ha fet tanta pena que... No ho he fet malament,
oi?

(Silenci.)

És un home bo. M'ha ajudat a trobar el camí fins aquí

On has deixat el gosset?

(Silenci.)

Li he dit que tu mai no li faries mal a ningú, n'estic segura, oi que no?

(L'home fa un gest de marxar.)

Queda't. No te'n vagis. Ara vinc. Vaig a canviar-me. M'entens? Vaig a
canviar-me i torno de seguida.

(Ella va i tanca la porta d'entrada.)

No et fa res? (A Ell.) Tu hauries fet el mateix, oi?

(Ella surt i es queden els dos homes sols. Llarg silenci incòmode i viril.)

Home:

Ella m'ha insistit tant...

Potser que me'n vagi

(Silenci.)

Potser si

(Silenci.)

Mai no havia sentit tanta compassió de ningú

Ell:

Vol beure alguna cosa?

(Silenci.)

Vol menjar alguna cosa?

(Silenci.)

Necessita res?

Home:

Aquesta deu ser la finestra.

(Va, s'apropa i l'obre. Penetra el so de la ciutat. Mira a baix.)

(Molt fluixet) Sssst! Ssssst!

Remena la cua!

No marxarà pas, no! Té molta gana.

(Molt fluixet) Ssssst! Quiet!

Els gossos aquests són molt obedients.

Des d'aquí el cop seria brutal

(Molt fluixet) Ara vinc!**(Molt fluixet)** Ara vinc!

La seva dona és molt bona

Ell:

No és la meva dona

Home:

Ja...

Però vostè li pot explicar que jo...

...Que jo no em puc quedar

Jo visc al carrer, vostè m'entén?

Ell:

És clar

Home:

Vostè no sap el que vol dir

Ell:

Tingui això, li farà falta.

(L'Home s'apropa, treu un ganivet de la butxaca i l'amenaça)

Home:

Vostè no sap el que significa viure en un racó fosc del carrer, i ser l'home que espera, nit rere nit, la dona sola que passa pel davant una nit de pluja. Amb l'esguard ben afilat, per si de cas, sempre alerta per tallar-li el coll...?

Perquè si. Perquè així ha de ser.

Vostè sap això el que significa per una criatura com jo destinada a no existir i convertir-te en alguna cosa gràcies al terror de les dones que passen soles pel carrer una nit de pluja quan es confonen les passes? I que finalment arriba l'hora i quan la tens al davant, aquesta dona, t'adones que et mira als ulls i que amb la mà t'aparta el dolor i et neteja les lleganyes com si et digués:

-“Vine, vine, que t'he estat buscant tota la nit i t'has perdut!”

I tu te'n vas, però et segueix i et paralitza amb un pensament:

-Sóc jo

I m'agafa de la mà, amb aquestes mans tan tendres i ella fa l'olor de l'anís i m'abraça, sento l'escalfor i amb uns copets a l'esquena em calma i el cor se'm calma:

-És a mi? És a mi?

“No passa res, no passa res.”

-No passa res

“No ploris, no ploris!”

-Però si jo no ploro,

i al instant em deixo anar, ho sento, em deixo anar, i m’atreveixo a tocar-li els pits... Només una mica, així... i m’adormo...

“T’estimo”

i encara dormo.

Perquè tot això deu ser un somni, oi?

(Silenci.)

No sé fer una altra cosa

(Es refereix al gest d’amenaça amb el ganivet)

És el meu gest natural.

(Silenci.)

No plori. Per què plora?

Ell:

No ho sé. No ho sé.

Home:

Ho sento. Ho sento!

(Se sent un lladruc.)

SSSt! Ara vinc! Ara vinc! **(Molt fluixet.)**

Digues-li que he hagut de marxar.

Li ho explicarà ben explicat?

Ell:

Si, és clar

Home:

I que no em vingui al darrera!

Ell:

Entesos

Home:

Entesos!

(Amb la mateixa intensitat de veu que fa servir amb el gos.)

Quiet. Ara vinc.

(Ell fa el gest d'anar a obrir la porta del carrer, l'home l'amenaça i entén el gest. Ell, finalment obre la porta.)

Tingui

(Li entrega el ganivet)

Ja no el necessitaré més

(L'Home se'n va. Ell tanca la porta i s'adreça cap a la finestra. Entra Ella, amb una bata, i carregada amb un pantalon, una camisa i una americana. Pausa.)

Ella:

Eren del meu pare

(Silenci.)

Potser no li haguessin anat bé...

(Silenci.)

I està tot tan ben plegat.

(Silenci.)

No estic bé, oi?

No estic bé

No estic bé

(Ell i Ella miren la foscor. Plou. De sobte, la Filla encén un encenedor amb una flama que ho il·lumina tot.)

Filla meva, què fas?

(Silenci. Veiem la filla, amb una bossa de paper al cap amb tres forats)

Filla:

Sóc un caçador, al mig de la selva!

(S'apaga la flama. Ell i Ella surten d'escena.)

4.

La carta de la mare 1.

(Ell desdoblega una carta i apareix Ella. Després podria aparèixer la Rosa)

Ella:

En el meu anterior missatge només et deia que estava bé, que no em busquessis més, i que aviat tornaria. Això era tot. Però ja saps que jo no escric ni truco ni res. De fet, no m'agrada escriure: em perdria, hi ha massa paraules i caminen soles en un pati. És clar que aquesta no és la meva lletra. Ara t'ho explicaré tot. No pateixis per mi. El dia que vaig marxar de casa, no em vaig perdre pas. Quant de temps? Sis mesos, potser? Un any, potser? No. No.

894 dies exactament. 894 i mig dia... Sí, això també compta. Des d'aleshores he seguit el camí, amb una seguretat absoluta com quan saps on vas i hi has d'arribar a una hora determinada, i alhora no ho saps. Qualsevol ho sabria explicar millor que jo. Quan tinc algun dubte, he aconseguit trobar dreceres que em fan sentir còmoda i tranquil·la. He descobert que els arbres que hi ha aquí, per exemple, són molt bons guies i, de vegades, formen línies molt ben traçades que et porten on vulguis i et permeten tornar un altre cop aquí, per exemple, que no cal que et digui el nom perquè vés a saber on pararé demà i així tot el dia i tota la nit i quan dormo. Així no hi ha manera de perdre's mai més i aviat, n'estic segura, podré tornar a casa nostra, seguint aquestes dreceres, o els arbres ben arrenclats, potser.

Per sort, no estic sola, per sort he trobat un home ben amable que m'ajuda i m'acompanya i que també se sap guiar com jo,

*í m'ajuda a desvestir-me a les nits í compartim els llocs per
dormir, així resulta una mica més ...*

*Aquestes paraules no les he escrit jo, com és evident. Oí que té
una lletra bonica? I sí lí sentíssis la veu!? Saps que he deixat
de tenir por? Es diu Manel, però jo lí dic Lolo. Ara ens
acompanyen dos gats. Lolo, sí; Lo lo, quan el vaig conèixer em
va dir que havia tingut una dona í se lí va morir, í que
havia tingut un fill, que se lí va morir í que vés a saber on
aniríem a parar a partir d'ara í que la mort ens fa fer coses
que mai no hauríes fet. Però, saps?, í això no lí has de dir a
ningú, estem a punt de descobrir un lloc on no hi arriba...
que serà un secret, és clar.*

*No sé per què penso que el meu pare va ser un assassí. Jo ja em
repeteixo que no, que era el que em deia la meva mare, que de
vegades sí mates a un altre és per alguna raó í aquesta raó ...
jo no he matat ningú ní tampoc en Lolo. No. Ara només em
queda pendent trobar aquest lloc secret que et dic*

*Per cert, gràcies pels diners. Sense tu no sé què faria. I el meu
amic està malalt d'una cama í necessitem comprar
medicaments.*

Saps?, encara porto les mateixes sabates.

Sí poguessis veure el mar com l'estic veient jo ara

*La Rosa deu estar bé, oí? Feta una dona. La trobo a faltar.
Diques-li que la trobo a faltar í que fa bé de no veure'm: Estic
tan desmillorada. Que sí he de morir que no faci res, res, així
el món es paralitzarà, sí convé. Menys mal que això no ho
escric jo, perquè mai no em sentiríes a mí dir aquestes coses.*

*Ara no t'explicaré cap somni perquè no en recordo cap. Quan
en recordí un te 'l diré, t'ho juro.*

Fí de la carta

Ell:

Fi de la carta

Ella:

Per cert, podries enviar-me una mica més de diners? Perquè hem de comprar més medicaments per curar-li la cama a

Lolo.

M'ho podries posar al meu nom? El número de compte és el mateix.

(Llarga pausa. Ell li dóna la carta a la Rosa.)

Ell:

Aquesta és la carta que ens va enviar la teva mare sis mesos abans que la trobessin i acabés a la residència.

(La filla plega la carta i la desa.)

5.

(2001. El pis. Deixa de ploure. Surt el sol de sobte. Una llum excepcional. Apareix Ella i contempla la llum que passa a través de la finestra. Ell entra amb una taula i unes cadires. Ell para taula amb unes tovalles. Ell espera amb la seva mirada l'aprovació d'Ella. Ell s'asseu i llegeix el diari de diumenge. Ella continua mirant per la finestra i compta mentalment.)

(...)

Ell:

Avui no hi plou.

(Silenci.)

No hi plou, no.

(Silenci.)

Aquí diu que per la tarda... que per la tarda hi plourà.

(Silenci.)

Rosa!

(Silenci.)

No sé què fa.

Rosa!

(Silenci.)

Seu. Seu, sisplau.

Avui fa un dia molt bonic. Fa diumenge.

(Silenci.)

Ella:

Doncs... ja està:

avui fa onze anys...

Dos mesos... i...

Cinc dies.

(Pausa.)

Ell:

N'estàs segura?

(Silenci.)

Ella:

Cinc dies, sí.

Ell:

Ja.

(Silenci.)

No portava el compte... no.

(Silenci.)

Se'ns ha passat el temps molt ràpid...oi?

(Silenci.)

Això potser vol dir que estem bé.

Perquè estem bé, oi?

(Silenci.)

No?

Ella:

Sí

Ell:

No?

Ella:

Sí, sí

Ell:

Ah, doncs.

Ella:

Sí, si és clar.

(Silenci.)

Estem bé, sí, estem bé... és veritat.

Ell:

Rosa, vine!

Ella:

Ja vindrà. Deixa-la.

Ell:

Seu. Seu a taula! Ho hauríem de celebrar!

Ella:

Què?

Ell:

Això.

Ella:

Celebrar què?

Ell:

Això dels onze anys que tu has comptat.

Ella:

Onze anys, dos mesos i cinc dies, comptant el dia que vas tornar.

Ell:

Doncs, això.

(Silenci.)

Ella:

Fas bé de seguir-me la corrent

(Ella fa el gest de sortir.)

Ell:

On vas?

Ella:

A la cuina.

(Pausa.)

Cada vegada ens assemblem més a un matrimoni.

(Silenci.)

Ell:

No ho fem bé?

Roseta, filla!

(Silenci. Somriuen.)

Ella:

La mare em va dir un dia que el millor que li havia passat a la seva vida era haver pogut estar al costat de la teva mare. El meu pare havia estat un fill de puta amb ella. Feia por, tot i que sempre el recordo... Aquells vuit anys juntes li van passar molt ràpid. I se'n va penedir molt, quan va morir la teva mare, perquè mai no li va donar les gràcies.

Tu no vas conèixer el teu pare. Vas tenir sort. El meu m'estimava molt, perquè vaig sortir una mica tonteta.

(...)

Tonteta del tot, vaja

(...)

T'he de donar les gràcies.

(Ell intenta parlar, però Ella l'interromp.)

No t'ho he dit en tot aquest temps, perquè m'ha passat molt ràpid...

però t'he de donar les gràcies.

A més, em vas ensenyar a llegir.

(Silenci.)

La meva mare sempre deia que tu eres una bona persona, que ajudaves a la gent. I tenia raó.

(Silenci.)

També em deia que aquesta forma meva de comptar el temps era com la dels presoners que fan condemna, però no ho puc fer d'una altra manera. Ho faig així perquè el temps va i ve i em costa molt organitzar-me. De vegades no sé què va davant i que va darrera.

On anava?

Ell:

A la cuina

Ella:

Ah, sí... ho veus?

Ell:

Ja m'havies donat les gràcies, l'altra dia.

Ella:

Si?

(Silenci.)

Ja.

Ho sento, no ho recordo

(Surt. Al cap d'una estona, i per l'altra banda, entra la Rosa amb una màscara de rata gris i seu a taula. Pausa. Ell i la Rosa es miren en silenci.)

Ell:

Rosa, sisplau!

Filla:

Tinc gana.

Ell:

Tots en tenim, de gana

Filla:

On és el formatge?

Ell:

Prou

Filla:

No entens la meva llengua?

Ell:

És clar que t'entenc

Filla:

He dit formatge

For-mat-ge

Ell:

Procura no posar nerviosa la teva mare

Filla:

Sóc una rata i les rates mengem formatge i vivim a les clavegueres

(Entra Ella amb una plàtera d'arròs de bacallà.)

Ella:

L'arròs és al punt!

Filla:

He dit formatge!

Ella:

T'he demanat abans que tornessis a l'habitació i que et traguessis aquesta disfressa

Filla:

Això no és una disfressa

Ella:

Però si he preparat l'arròs de bacallà que t'agrada tant.

(A Ell) No veus el que em fa?

Ell:

Ja prou

Filla:

Jo sóc una rata

Ell:

No t'ho prenguis així

Filla:

M'has d'acceptar tal com sóc

Ell:

T'acceptem

Filla:

No, ella

Ell:

Ella t'accepta.

Va, no comenceu

Filla:

No parlis per ella

Ell:

No em diguis el que he de fer.

Filla:

Sóc una rata, t'enteres?!

Ella:

No ets cap rata

No ets cap rata

Déu meu!

(Seu a taula i hi posa la plàtera d'arròs de bacallà al mig.)

Filla:

I les rates mengem formatge i... merda!

Ella:

Doncs avui t'atiparàs d'arròs de bacallà.

(Serveix els plats de manera brusca, violenta i amenaçadora, com si estigués a punt d'assassinar a alguna persona: primer a Ell; després, a la filla i per últim a Ella. Pausa.)

Una cara tan bonica com la teva

(...)

Una cara tan bonica com la teva

Ell:

Està jugant

Filla:

Això no és cap joc

(Agafa el plat i l'esclafa contra el terra.)

(Silenci.)

M'he convertit en el que tu volies que fos.

Acabo de fer el que tenies ganes de fer, ho has de reconèixer.

I tu què? No ets el meu pare? Doncs no estàs fent bé el paper.

No penses dir-me res?

No penseu dir-me res?

(Silenci. Ella comença a menjar com si no passés res. Ell es paralitza. De sobte, la Rosa li agafa el plat a Ella i l'esclafa al terra.)

(Silenci.)

No em reclamis res. No em pots dir res. No em pots aconsellar res.

Ell:

Però si no t'estem dient res.

Filla:

Tu... Tu, m'estàs dient coses, per com em mires!

D'aquesta no espero res

Ell:

No és veritat

Filla:

Tu m'estàs parlant a mi de veritat!?

Ell:

Sí. Jo. I Ella també.

Filla:

Tu que vas deixar morir 38 nens en aquella escola.

Ella:

Filla meva!

Filla:

(A Ella) Sí, li dic!

(A Ell) La mare m'ho va explicar

Ella:

No, jo...

Filla:

Sí.

Com puc confiar en tu!

Ella:

Això no va ser així..

Filla:

Tan bona gent tan bona persona...

Ella:

No ho vas entendre bé.

Jo volia...

Filla:

Els vas deixar sols i els van cremar vius

Ella:

Era una casa d'acollida enmig de la selva

Filla:

I després et vas escapar...

Ella:

Rosa!

Rosa:

Tu, calla!

(Silenci.)

Ho veus? En què m'has convertit?

(Silenci.)

Vull formatge

M'agrada el formatge

Mengem formatge

(Llarg silenci.)

Ell:

La teva mare no t'ho haurà explicat així, n'estic segur. Però ja en parlarem. Ara no és el moment.

(Silenci.)

Ella:

Ara vinc!

Ell:

On vas?

Ella:

Mira quines sabates que porto!

(Se les treu.)

Ara vinc!

(Surt, al cap d'una estona torna a entrar amb les mateixes sabates. S'adona que no se les ha canviat, se les treu i torna a sortir. Torna a entrar desorientada, amb les mateixes sabates, s'està una estona i torna sortir. Podria entrar i sortir al llarg de la rèplica que ve a continuació de la Rosa.)

Filla:

Fa molt que somio que em transformo en aigua, que sóc un toll d'aigua a dintre d'una habitació fosca. La calor no em deixa respirar però això no em paralitza. Com que sóc aigua em puc moure cap aquí cap allà, les parets de l'habitació fosca em barren el pas. Però sé que a dalt hi ha una finestra, ho sé perquè entra la llum de fora. Aleshores és quan començo a elevar-me perquè ara sóc vapor, de tanta calor que fa, i arribo fins a la finestra, que s'obre, però també es cert que he crescut molt, que ocupo amb el meu cos tota l'estança i no puc sortir sencera.

En mig de la foscor sento la veu d'un home, insistent, però que no comprenc el que diu. De sobte, m'adono que és el meu pare. Ho sé. Que ha vingut a buscar-me.

(Silenci.)

Res més

(Apareix Ella, arreglada de manera evident.)

Ella:

Ara vinc!

Ell:

On vas?

Ella:

He d'anar a fer una cosa molt important.

Ell:

Què portes en aquesta bossa?

Ella:

Res. No res.

Tu que n'has de fer?

Ell:

No, és clar.

Ella:

Les meves coses, no pateixis.

La meva bossa!

Ell:

No te'n vagis.

Ella:

Mireu com heu deixa't tot això!

Faig tard.

(Surt d'escena. La Rosa fa un petit gest per retenir-la.)

Ell:

Deixa-la. No podem fer-hi res.

Ja tornarà.

(La Rosa es dirigeix a la finestra i l'obre. Ell tanca la porta. Entra l'aire. La Rosa mira a través de la finestra. Ell s'apropa i hi mira també. Silenci.)

Ell:

Ja ha sortit de l'edifici.

(Silenci.)

Filla:

On va aquest cop?

Ell:

Vés a saber.

Filla:

Feia molt temps que no passava.

Ell:

Anys

Ella:

Mira, ara s'ha ficat al mig del carrer.

Ell:

Deu meu!

Rosa:

Què fa?

Ell:

D'on ha tret aquest ganivet!?

(Surt corrents d'escena. La Rosa es queda sola. Soroll de ciutat. En sec s'apaga el sol. Núvols de tempesta amenaçadors. Pausa.)

Rosa:

Déu meu!

(La Rosa es treu la màscara de Rata.)

Hauré de recollir tot aquest merder

Així no tornis mai més!

(Comença a ploure un altre cop. La Rosa mira a través de la finestra com cau la pluja. Treu la mà i es mulla.)

6.

(La Rosa es queda sola. Tornem al pis. 2006. Ell mira a través de la finestra)

Ell:

Ja te'n vas?

Filla:

Tornaré d'hora. Avui em presenta la seva família.

Ell:

Molt bé.

Filla:

Ell vol venir a parlar amb tu

(Silenci.)

Ell:

No tinc res a dir-li. No tinc cap autoritat

(Silenci.)

Ja saps que jo...//

Filla:

//...Ja ho sé.

Ell:

Doncs, ja està dit.

(Silenci.)

Filla:

He vist que t'han canviat la medicació.

(Silenci.)

No t'anava bé!? Què t'ha dit el metge aquest matí?

Ell:

Res... el mateix que...

(Silenci.)

Doncs això.

Filla:

Te'n recordaràs de prendre't les pastilles!?

Ell:

És clar que sí.

Filla:

I tanca la finestra que està plovent i refresca...

Ell:

No es pot tancar...

Quan l'obres no es pot tancar

(Silenci.)

Filla:

No et trobes bé...

(Silenci.)

Ell:

N'estàs segura?

Vull dir...

Filla:

No ho sé.

(Silenci.)

No ho sé.

He tingut tanta sort quan miro una mica enrere. Penso que ha estat un miracle. Faci el que faci no depèn de mi, o no del tot, vull dir, no del tot.

(Silenci.)

Ahir vaig anar a visitar la mare a la residència. Em va rebre, com les altres vegades, imagino que em va reconèixer, perquè em va convidar a seure; però es va quedar en silenci tota l'estona. Em mirava, sí, però no em deia res. Jo li feia preguntes, és clar, volia que m'expliqués on havia estat tot el temps des que va marxar, com és que la havien trobat tan lluny, què li passava pel cap. Però ella es quedava igual, ni patia ni somreia. Li vaig parlar de mi i de tu. Res. Fins que vaig pronunciar el nom d'aquell home: Lolo.

Lo-lo

I, no sé, no sé que va fer que m'ho va fer entendre tot: amb els ulls, no sé, amb el gest... Vaig deixar de dir-li res més... i ens vam quedar així, les dues callades... fins que... bé...

Es va quedar tranquil·la.

Tranquil·la.

(Silenci.)

Sempre he tingut molta por d'assemblar-me a ella, però ara he descobert que m'assemblo més a tu.

(Silenci.)

Ell:

No, jo mai no he tingut el teu coratge

(Silenci.)

Filla:

Tu em vas prometre una cosa quan era petita. El nostre secret

Ell:

Veig que te'n recordes

Filla:

Me'n recordo, sí.

Ell:

I ho he fet i ho faré sempre.

Filla:

Tu saps guardar secrets...

(Pausa.)

Aquest matí t'han trucat

Ell:

Ah, sí.

Filla:

Un amic teu i la seva dona

Des de Santa Elena, o d'un poble que no recordo el nom. Això és allà a la selva, oi?

Ell:

Sí...

sí uns amics que hi viuen des de fa molts anys i que de tant en tant parlem

Filla:

Ja... M'ha semblat entendre que havien passat molts anys... que no parlàveu.

Ell:

Potser sí.

Filla

Que no que... que havien rebut el teu missatge

Ell:

Ah, sí... molt bé

Filla:

que s'alegraven molt... i que ja et tornarien a trucar, perquè havien anat a fer no sé què a la Selva... una excursió, no sé...

Ell:

Sí, sí, és clar... a doncs, ja els tornaré a trucar.

(Silenci.)

Filla:

M'han preguntat que qui era, i jo els hi he dit que la teva filla

He fet bé, oi?

Ell:

Sí, és clar. Per què?

Filla:

No, és que... No res.

Ell:

Per què?

Filla:

No res...

(Silenci.)

Ell:

Vam ser companys d'estudis aquí, a Barcelona, i ens coneixem de fa molts anys. Ell és geòleg i ella metgessa; es van casar i se'n van anar a viure allà...

Tenen una filla, per cert... que deu ser com ara tu...

(Pausa.)

Ell va acabar treballant per una empresa de lubricants per a cotxes ubicada a la regió.

Filla:

Ja...

(Silenci.)

Bé, doncs que ja et tornaran a trucar...

(Silenci.)

No sé què m'han dit de la reserva...

a, sí, que et digués que era un fet.

Ell:

Això és molt bo

Filla:

Segur que sí

(Silenci.)

Ell:

Gràcies a ells vaig poder sortir d'aquell país i sóc aquí, viu.

(Silenci.)

Filla:

Mentre parlava per telèfon, de sobte he sentit un soroll molt fort, una mena de cridòria fortíssima... no podia sentir el que em deien, com si milers de persones riguessin alhora... m'ha dit que era un núvol de guacamais blaus, i m'ha preguntat si sabia de què em parlava i jo he respost que sí que sí que sí que ho sabia. Però si jo mai no hi he estat.

Potser els havia vist a la tele. I he recordat que, quan era petita, tu m'explicaves contes on apareixien milers i milers de guacamais blaus i vermells que creuaven la selva per buscar fruites madures. Sempre n'hi havia, no sé com t'ho feies però sempre acabava apareixent un núvol de guacamais blaus que tapaven el sol, i si no, t'ho demanava. Els contes que més m'agradaven eren uns en què tu eres el protagonista. I jo m'imaginava com devies ser tu, enmig de tota aquella verdor i ocells de colors i serps immenses. T'imaginava vestit com un explorador, com un caçador, enmig de la selva, que no deixaria que mai em passés res de dolent.

(Silenci.)

(Se sent un clàxon. I Ell mira a través de la finestra)

Ell:

Veig que ja t'han vingut a buscar

(Ella mira per la finestra.)

Filla:

Sí.

Mira, ens està saludant

(Ella fa el gest de saludar però Ell, no.)

Ell:

S'ha canviat de cotxe, oi?

Filla:

T'hi fixes massa.

Ell:

Aquest deu valer una fortuna

(Ella es posa un mocador islàmic al cap.)

I qui són tots aquests homes que l'acompanyen?

Filla:

Cosins

Ell:

Són molta colla

Filla:

Estic bé?

(Pausa.)

Ell:

Cuida't

Filla:

Fem el que podem

(Tornen a insistir amb el clàxon.)

Ell:

Cuida't

***(Ella surt. Ell se'n va a la finestra des d'on vigila. S'aboca al límit; està a punt de caure. Es recupera com pot. S'espanta. S'allunya de la finestra. Intenta tancar-la de cop, però no ho aconsegueix... És difícil tancar-la. Finalment ho aconsegueix.
Surt)***

7.

La carta de la mare 2.

(La Rosa desdoblega una carta i apareix Ella. Després podria aparèixer Ell)

Ella:

Un bon dia vaig recordar un conte que m'explicava el meu pare en què ell, que era el protagonista, va matar un home, després una dona i després un altre home, per poder alliberar un poble dels dolents que feien coses dolentes en el poble. I que ell era bo per matar-los a tots tres: un, degollat; la dona, amb un tret al cap i al tercer, a ganivetades, aquí, als budells, que els budells feien pudor, me'n recordo que em deia, i que quan li fots un tret al cap a una dona, de tan a prop... I que m'explicava el conte a mí perquè... perquè com que jo era així, tan poqueta cosa, havia de poder quedar-me amb alguna cosa d'ell que fos bona i perquè jo no li deia res de dolent i perquè ho havia de mantenir en secret tota la vida, mentre fos viu, (ara ja està mort) ní a la mare ní a ningú, perquè no volia que ... i em tornava a explicar el conte, jo havia d'entendre alguna cosa, perquè ell sempre deia, Ho comprens? Ho comprens? I jo feia que sí.

que m'imaginés que bo que era que ell, que sí hagués volgut podria matar-me a mí i la meva mare d'una sola ganivetada, d'un tret, i no ho feia, perquè ens estimava. I que sí em portava bé no em passaria res de dolent.

M'estimava, doncs.

Feia temps que no recordava... això

Aquell dia Lolo va desaparèixer i mai més no el vaig tornar a veure. Ja m'ho havia dit que algun dia així com havia arribat desapareixeria i que jo no era que estigués tan boja i que fos tan tonteta. I em van portar aquí unes persones que

em van dir que potser aquí el trobaria. Hi ha un jardí, aquí, i uns arbres, també, i moltes habitacions que he anat descobrint una a una mentre l'intento trobar, sobretot durant les nits. I ho escric així en veu baixa perquè no vull que les infermeres se n'assebentin. És clar que no, aquestes paraules no les he escrit jo, ho fa algú que m'ajuda. Veus? Té una lletra tan bonica com la de Lolo. Però aquest es diu Albert i és metge. És un secret que no li diem a ningú. Tinc una habitació per mi sola, saps? I una finestra.

Ara t'explicaré un somni:

perquè m'ha semblat que així tot acabarà tenint més sentit.

Tu i jo érem a un hotel o en l'habitació d'una casa molt gran i luxosa enmig de la selva o molt a prop. Tu coneixies perfectament aquell lloc. Hi havia un poble i allí vam veure un home que li faltava una mà assegut a sota d'un arbre gran i frondós. Era sota l'ombra de l'arbre i jo et deia que veïessis que li faltava una mà i que aquell home ens mirava com si ens conegués. I ens vam quedar davant seu, mirant-lo, esperant alguna cosa. En silenci. Molta estona. I així va ser, que quan va començar a enfosquir vam tornar a la nostra habitació. Feia calor i em van venir ganes d'anar al quarto de bany. I allà, a sobre de la pica, em vaig trobar una mà. Era la mà de l'home, n'estava segura.

Tu, aleshores, ja no hi eres, perquè vaig sortir a buscar-te i havies marxat. La finestra era oberta.

Jo li havia de tornar la mà, estava clar i vaig fer el primer pas. Ja era al poble, i em vaig posar a sota de l'arbre tan gran. No hi havia ombra, però de fet hi havia tanta llum que no et deixava veure res, com si fos de nit. L'home aleshores va parlar i em va fer veure que s'havia deixat tallar la mà per salvar la seva filla. En aquell lloc passaven aquestes coses. I així ho va decidir; i la filla es va salvar, però el tall que li van fer va ser tan profund que es va morir dessagnat. I ara era

*un mort que necessitava trobar la mà per parar tota aquella
sang i tanta mort.*

-Però vostè està mort de debò?

Li preguntava, i ell feia que sí amb el cap.

I jo li deia

-Però sí jo mai no havia parlat amb un mort.

-Toquí. Toquí- em deia.

I sí, en tocar-lo sabia que estava mort, però no m'espantava.

-I per què m'ho explica tot això?

(Silenci.)

I ja no hi era.

(Silenci.)

*I em quedava amb la mà a la mà. I aleshores m'adonava que
era la teva mà. Que eres tu.*

Fi de la carta

Rosa:

Fi de la carta

(Llarga pausa. Ella li dóna la carta a Ell.)

Rosa:

Aquesta és la carta adreçada a tu que van trobar les infermeres a sota
del seu coixí.

(Ell plega la carta i la desa.)

8.

(Un altre cop al 2006, uns mesos més tard. El pis que era d'Ell i la seva mare. La Rosa amb una llanterna. Després, Ell, amb una altra. Si fins ara veiem una finestra a l'esquerra , ara hi serà a la dreta.)

Filla:

Què et sembla?

(Veiem que Ell inspecciona l'espai. Surt d'una part, penetra en una altra)

Encara no tenim llum, hi ha un problema amb la instal·lació. Però s'hi veu bastant bé

(Torna a aparèixer Ell)

Ell:

Sí és lluminós.

La part del fons està inundada. M'he mullat els peus

Filla:

Es veu que quan plou es cola l'aigua per alguna escletxa

Ell:

Estic tot xop!

Filla:

Què et sembla, doncs?

Ell:

El temps va i ve

Va i ve

(Ell s'aproxima a la finestra)

Filla:

Ens va costar molt trobar el propietari, però en Jamal és molt llest, i té molts contactes en el barri.

(Silenci.)

Ell:

No cal que m'ho diguis

Filla:

Has vist l'habitació de la teva mare?

Està intacta

Ell:

Això era la meva habitació. La mare havia fet posar aquí una paret, aquí, ho veus?, tot això, i aquí una porta. Una paret que no arribava al sostre, saps, fins aquí. Més o menys.

(Es desplaça a la finestra)

Aquí hi ha la pegatina, Mira, Petroil, que vaig enganxar quan era petit.

(Silenci.)

Filla:

Així estarem molt a prop. Només caldrà que em cridis per la finestra. Jo vindria a veure't.

Ell:

Així no es pot llegir perquè s'ha de llegir des de fora.

Filla:

Què et sembla?

(La treu amb facilitat)

Ell:

Ha deixat un senyal

Filla:

Per què la treus?

(Silenci.)

Ell:

No té cap valor...

Filla:

Deixa-la estar

Ell:

No se'n va el senyal

Filla:

Ja ho netejaré jo

Ell:

La mare n'estaria ben contenta.

Filla:

Deixa-ho estar!

(Se'n separa amb odi. Silenci. Intenta recuperar la cordura.)

Ell:

Fills de puta!

(Pausa. Ell es desplaça lentament i obre la porta de l'habitació del fons, però no s'atreveix a entrar)

Què penses fer amb els mobles de l'habitació de la meva mare

Filla:

Entra... és impressionant. Encara hi ha els llençols posats

(Ell hi entra.)

No em vaig atrevir a tocar res

(S'encén un llum)

Veü d'Ell:

Aquí sí que n'hi ha, de llum!

No deies que s'havia espatllat la instal·lació?

Filla:

Ja no necessitaràs aquesta llanterna, doncs...

Hi ha un parell de fotos teves de quan eres petit. Ja li trauré la pols quan pugui... I uns quants llibres. I també la seva roba.

(Ell surt)

Em va impressionar molt

Ell:

La llum encara va, aquí.

(Encén i apaga el llum per provar.)

La bombeta no estava fosa

Filla:

Es veu que sí, no m'havia fixat.

Ell:

És ben estrany

(Silenci. Ell torna a entrar, regira alguna cosa, i torna a sortir.)

I el terra està inundat també

(Silenci.)

El deixarem encès

(Silenci.)

Així semblarà que hi ha algú

Filla:

Què portes aquí?

Ell:

Mira

(La Rosa ho fa.)

La teva àvia i la meva mare

(Silenci.)

Saps que et dius com ella: Rosa

Filla:

Sí, ja ho sé

Ell:

Començo a repetir-me, oi?

Filla:

T'has fet molt guapu!

Ell:

Vaig vendre el pis amb tot. Va ser el millor regal que vaig rebre d'ella. Ella mateixa m'ho havia deixat per escrit: que ho fes així. Després de morta, no em vaig atrevir a entrar-hi.

Pensava que estaria buit.

(Silenci.)

Està igual.

Queda-te-la tu

(Li entrega la foto. La Rosa l'accepta)

Costa de veure, però aquí van disfressades d'índies, que venen de la selva.

(Silenci.)

Filla:

Encara no m'has dit què et sembla? En Jamal i jo pensàvem que seria una sorpresa. No ha pogut ser, però...

Ell:

Ja em van enviar els bitllets.

Filla:

Ho sabia.

Ell:

Tots tenim els nostres secrets.

Filla:

Vols dir que hi estaràs bé? Que tal com estàs podràs fer aquest viatge?

Ell:

No et preocupis per mi

Filla:

Què et va dir el metge?

(Silenci.)

Ell:

Doncs...

...Quan torni es veu que ja estareu instal·lats aquí, oi?

Filla:

De debò!

(Li fa un petó)

Pensem tenir fills. Hi podríem viure i jo... et podria ajudar.. Tu pots continuar vivint allà al davant...

com una família

Ell:

Sí, és clar.

(...)

Les nits a Santa Elena són molt fosques i humides. Mai no es veuen les estrelles allà. Al marge dret i esquerre del riu, al llarg de kilòmetres i kilòmetres s'hi amaga una de les reserves de petroli més grans del món. N'hi tant que de vegades es fan petits llacs en què t'hi podries banyar. Els habitants d'aquelles terres s'il·luminaven les nits cremant aquests llacs i les flames es mantien vives durant anys. A casa meva hi dormien uns 40 nens, de vegades 50. Jo ja vaig procurar trobar un lloc per la casa que no estigués a la vora de cap explotació i a prop de la missió, però malauradament, un dia algú va començar a córrer la veu

que aquells nens havien maleït aquella part de la selva, que la seva pròpia presència era la causant d'una sèrie d'esllavissades, inundacions i incendis descontrolats que estaven posant en perill l'explotació. Aquell lloc havia estat des de sempre sagrat.

Una nit, després que ens n'anéssim a dormir, va venir fins a la casa un home amb un missatge. El meu amic, em demanava que anés a casa seva perquè havia de parlar amb mi. Em demanava discreció i no vaig dir res, que aquella mateixa hora i amb l'ajut d'aquell home de confiança, podria anar ben guiat per camins segurs fins a casa seva. Ell ja treballava en l'empresa.

Ja eren més de les dotze. La vida durant la nit a la selva és amenaçadora. Ets sents tan petit.

No ens havíem separat ni dos-cents metres quan vaig sentir un terrabastall. I ràpidament l'impacte d'alguna cosa i les flames. Quatre homes que podria dir els seus noms s'asseguraven que les portes de sortida de la casa quedessin ben tancades així com les finestres. Ràpidament la casa era una torxa immensa i la nit era dia que t'inflamava la cara.

Em vaig quedar paralitzat. L'home que m'acompanyava em va passar el seu ganivet, el seu matxet. Me'l va posar a les mans i se'n va anar corrents, alguna cosa havia anat malament li vaig poder entendre.

Em va fer tanta por.

Havia de fer un crit que parés aquells homes . Havia d'anar corrents i apartar-los de les portes i les finestres a cops de puny. Em matarien a mi, és clar. Era un home mort. Havia de matar-los, aleshores, a cops de matxet, tallar-los els braços i no ho vaig fer. No volia matar cap home.

Era un home mort.

I me'n vaig anar corrents. Aquells homes em van veure i van riure de mi perquè corria. Ni tan sols em van perseguir. Sabien que si els denunciava tampoc no passaria res i que no havia res a fer. I vaig fugir. Mai no havia corregut tant en la meua vida. Des d'aleshores no he parat de repetir-me els noms dels nens i nenes que van morir cremats perquè ningú no se n'oblidi, perquè a l'endemà mateix ja havien entrat les excavadores de l'empresa amb soldats de la zona per fer desaparèixer les pistes: UN INCENDI DESAFORTUNAT S'HAVIA EMPASSAT UN TROS DE SELVA. Una combustió espontània, com diuen, que passa als llocs on s'hi amaga el tresor. Què podia fer?

(La Filla abraça Ell.)

Què podia fer?

Filla:

Hi has de tornar

(Llarg silenci.)

Ell:

Ah, però mira el teu marit!

(Se'n va a la finestra i saluda.)

Tu te n'has de fer càrrec, de la teva mare. I l'has d'anar a visitar de tant en tant. No pot perdre el contacte.

Filla:

Això ja ho faig

Ell:

Ho sé. Per això me'n vaig tranquil

Filla:

Em vigiles?

Ell:

Sí, et controlo...

Fa cara de bona persona, aquest, oi?

(Torna a saludar.)

Qui ho diria?

(Assenteix com si respongués a alguna cosa)

Si... Si... Tu allà i jo aquí

(Torna a saludar.)

Cadascú a casa seva

(Torna a saludar.)

Filla:

És bona persona

(Silenci.)

Ell:

Què són tots aquests homes que acaben d'arribar a casa

Filla:

Companys de feina que han vingut a ajudar-lo amb això del pis

Ell:

No m'agraden els homes que viatgen en Mercedes Benz negres. Mira, ja n'hi ha tres allà baix...

Filla:

No tinguis por... que a nosaltres mai no ens passarà res dolent.

(Silenci.)

Ell:

Això no ho saps mai

(Silenci.)

Filla:

Els pares d'en Jamal van ser assassinats al setge d'Orà. Ell va veure com li tallaven el coll a sa mare. Es veu que amb ell no el van matar perquè era un nen i plorava tant que els va fer pena als soldats. Però li van deixar un senyal perquè no se n'oblidés mai. Sort que el seu germà, que era més gran, va aconseguir rescatar-lo i el va portar a Europa.

.....

Ell:

... ho remou tot, ho enllaça tot i ens fa fer coses que mai no hauries fet.

.....

Filla:

Com?

(Comença a sentir-se una música festiva, popular i rítmica del moment que ve del pati de llum.)

Ell:

No res

Filla:

Si t'hi fixes bé, notaràs que li falten dos dits de la mà esquerra.

(S'eleva el volum de la música.)

Ell:

És guapu el teu home

Molt guapu

(Els dos riuen còmplices.)

Mira, ara es posen a ballar.

Filla:

Celebren que el pare de la dona accepta l'espòs a casa seva

Ell:

Quin costum aquesta de treure's les camises

Mare de Déu!

(Riuen còmplices)

Quanta bellesa!

(...)

Tens tot un exèrcit per tu!

LA FESTA

(Ell surt. La Rosa continua a escena. Podria organitzar i netejar. Silenci sobtat. L'espai es desdibuixa.)

8.

La carta de la mare 3

(Apareix Ella i li dóna una carta a la Rosa. La Rosa l'obre i la desplega. Se n'adona que no hi ha res escrit.)

Filla:

No hi ha res.

(Es miren amb complicitat)

Ella:

En aquesta carta està tot el que existeix i ens fa idèntics. No esperis cap resposta. Estranya't. Quan travesses el llindar, i això és el que t'intento dir, no cal estar morta, deixes d'escoltar el món, aparentment, però si et concentres una mica, només una mica, acabes sentint la remor dels pensaments... però no els teus, no, sinó els de tots els que t'acompanyen, invisibles mentre vius...

I ara els puc veure

Era això?

Un dia trobaràs, amagada dintre d'una olla, sota de l'aigüera, la recepta de l'arròs de bacallà. Però això encara no ho pots saber. Mentrestant queda't on ets, continua respirant

En silenci.

(Ella se'n va finalment. Silenci. La Rosa plega la pàgina en blanc i la desa dintre del sobre. El so d'uns motors d'helicòpter es filtren en la llunyania.)

9.

Epíleg

(Helicòpter que aterra. Home i Dona a l'espera, vestits de forma inadequadament tropical; aspecte ostentós, grotesc i voluptuosament ric. Tant l'Home com la Dona mostren els abusos de la cirurgia estètica i els excessos. Tot brilla. La dona es cobreix del vent amb el braços.

Entra Ell. Els tres es miren en silenci. Es reconeixen després de molt de temps. S'abracen. Pausa. Els motors de l'helicòpter deixen de sentir-se a poc a poc. Som als jardins d'una casa luxosa al mig de la selva.)

Home:

He preferit portar-te a casa

Dona:

Des d'aquí...

Ell:

És clar

Home:

aquí estaràs segur

Dona:

podràs veure la nostra meravella

Home:

a descansar una mica

Dona:

Ho veus? Allà al fons?

Home:

Ho hem aconseguit

(Silenci.)

Ell:

Quin sol més fort

Home:

Ja no te'n recordaves

Dona:

No

Home:

Tot això que veus... i allò és la reserva

Dona

Un Gin Tònic!

(Entra la noia amb tres gins tònicos que serveix)

Home:

No et sembla guapa

Ell:

Sí... si, és clar

Perdona és que jo...

Dona:

Ja en porto tres gin tònicos. Aquí tothom va així. És per la calor... Per aquest insuportable clima. Ho hauràs notat en la meva cara. No dissimulis, semblo una iaia. Els cirurgians no hi poden fer res. Ja pots marxar.

(Surt la Noia.)

I a portar-li l'aigua al senyor

Ell:

Gràcies, no puc

Home:

Estàs fotut

Dona:

No més que tu. Encara no t'ha dit que està fatal

Ell:

Estem fotuts!, oi?

(Silenci.)

Home:

Demà ens llevarem a les cinc de la matinada, abans que surti el sol, i anirem a fer un tomb per a la reserva.

(Entra la Noia amb unes ampolles d'aigua i gots)

Dona:

Ai, mira, ja tenim l'aigua, aigua pura que ens fem portar des de Sao Paulo, perquè aquí totes les aigües estan contaminades. És una llàstima, però és així. No és veritat?

Te'n pots refiar de mi, mai no et donaré una aigua enverinada

Ell:

Moltes gràcies

Dona:

Aquesta noia t'ajudarà en tot el que necessitis. Al poble no hi has d'anar per res

Home:

No. A més aquesta casa és immensa. Ella et guiarà

Dona:

Vols fer-te un bany a la piscina?

Ell:

Ara, no

Home:

Ara, no, dona

(Silenci.)

Dona:

Doncs, em beuré el teu Gin Tònic, abans que es desfaci el gel. I seuré una mica, doncs

(Algú li porta una cadira. Ella hi seu i descansa)

Ell:

Com va l'empresa?

Home:

Molt bé. Sí, no? (A la Dona) Molt bé. Sí, si.

Dona:

Molt bé

(Silenci.)

Saps que la meva filla

Home:

La nostra filla

Dona:

La nostra filla es va casar amb un home molt ric veneçolà, i ara viu a Tokio

Home:

Tokio!

Dona:

A Tokio, coses dels homes de negocis. Es van conèixer aquí.

Home:

Un client

Dona:

Un client? No és ben bé un client

Home:

No, ben bé, no

(Silenci.)

A través de l'empresa, ja saps

Dona:

A Tokio... M?

Has d'anar amb compte amb els mosquits

Fa dos anys que no en sabem res de la nostra filla

Home:

No comencis, sisplau

Dona:

Ja... Deu ser normal, això.

I tu què fas que no li retires el got al senyor

(La Noia ho fa.)

Ell:

No cal

Dona:

És normal, no? Encara m'he d'acostumar

Home:

Potser voldrà descansar una mica

Dona:

Ho dius per mi. Que et canso, potser? Sóc insuportable. Hauríem de fer una expedició ben endins a la selva, és clar que sí, perquè em mantindria ocupada, perquè mentre camino no parlo. És l'única manera d'asserenar-me o

Un altre Gin Tònic!

Home:

Jo també en beuré un

Dona:

Tu?

Home:

Ho faig per tu

Dona:

Tanmateix la meva filla ocupa un lloc important al món. Ningú li podrà fer mal. No com tu

I tu per què has volgut tornar, si es pot saber?

Home:

Jo l'he convidat

Dona:

A aquest infern

Ell:

Descansar una mica

Dona:

Ja...

Aquest no et deixarà descansar pas.

Jo ja... No sé si m'entens

Però veig que parles poc, que amb el temps t'has asserenat... una mica com jo, però diferent, que millor que no parli més, no?

Home:

Millor

Dona:

M'encanta quan em fa sentir que sóc la seva còmplice

Home:

Ja estàs a to

Dona:

Borratxa, vols dir? Està bé. Ja he parlat prou. Aniré a remullar-me a la piscina.

(La Dona surt.)

Home:

En un parell d'hores anirà al llit i ja no la tornarem a veure fins demà
No sé ben bé que es pren... una espècie d'hipnòtic. La nostra filla no la suporta. Ja has vist, ha envellit moltíssim

Company!!!

Et vaig buscar molts cops, però mai no et vaig trobar. Et vas amagar molt bé. Bé, en realitat, vaig intentar parlar amb tu dues vegades que vaig anar a Barcelona, a veure la família... ja no em queda ningú. Fins i tot un dia vaig arribar a parlar amb una dona, no sé, ara... veïna teva o alguna cosa així, o que... ara no ho recordo bé perquè hi plovia i era tard... però res. En fi...

Ell:

Sí, en fi...

Home:

Pensava que ja no ens veuríem mai més.

Què cony, jo sóc més amant del whisky

(La Noia li serveix un whisky. I deixa una ampolla i dos gots)

Ell:

Jo és que només puc beure aigua

Home:

Ja has sentit la meva dona

(Silenci.)

Crec que me la dec estimar, si no...

Aquí et pots quedar el temps que vulguis. La casa és força gran.
L'empresa me la va regalar. Des d'aquí es controla tot

Ell:

Voldria anar a la reserva

Home:

Sí, demà mateix

Ell:

Sol

Home:

Ningú no hi pot anar, sol

Ell:

Hi vull anar sol

(Silenci.)

Home:

Què fas aquí? (A la Noia)

Ah, per cert, no te'n vagis, vine, vine, vine!

Saps que aquesta era a l'escola la nit de l'incendi i es va salvar, oi? Oi
que et vas salvar?

(Ella assenteix.)

No és maca?

Posa'm una mica més de gel, sisplau.

Ell:

Sí, és molt bonica

Home:

Té l'edat de la meva filla

Ell:

I que la meva... bé...

(Silenci.)

Home:

Brindem, oi?

Home:

Sí, és clar

(La Noia se'n separa dels homes)

No és que no vulgui que hi vagis, però és que pot ser perillós. Hi ha molts bitxos, tu ja fa molts anys que no vius aquí

I no cal... no cal...

Ell:

M'és igual

(Silenci.)

Em podria haver quedat en alguna pensió del poble

(Silenci.)

T'has fet molt ric

Home:

No t'ho pots arribar a imaginar

T'estranya

Ell:

No, no

Home:

Sí

Ell:

És que...

Home:

No ho trobes bé

(Silenci.)

Ell:

Vaig saber que el governador que va organitzar la matança de l'escola es va morir fa un parell d'anys i que mai no el van jutjar

Home:

Sí, va acabar com a Ministre d'Hydrocarburs, representant del país davant l'OPEP

Ell:

Directiu de la teva empresa

Home:

Aquest país funciona així. Vivia a Nova York, però mantenia casa aquí. Va venir a morir-se aquí, s'enyorava.

Si no haguessis marxat , no t'hagués passat res.

Ningú no se'n recorda de tot allò. Ningú

(Silenci.)

Vine, porta'm un altre, sisplau

(La Noia li serveix una copa)

És un luxe aquesta noia.

De fet, la meva filla està casada amb el seu fill

Ho veus, tot arreglat?

Cap rancúnia!

Gràcies a això...

Tu mai no has sabut negociar

Ell:

No he vingut per reclamar-te res

Home:

Però jo t'ho explico perquè tu ho entenguis

Ell:

No cal

Home:

Et penses que ha estat fàcil salvar aquest tros de selva. Que això és un regal? Que les coses es guanyen amb voluntat? T'ho vaig prometre, no?

No?

Ell:

Potser que no beguis més

Home:

Sempre es perd alguna cosa pel camí

Ell:

Només t'he dit que volia anar sol a visitar la reserva

Home:

Opina, collons! Opina!!! A mi tu no m'has de dir que begui o deixi de beure, entesos?

(Silenci.)

Està bé. Està bé. Si hi vols anar sol, ves-hi. No hi trobaràs cap resta de l'escola, res. Ni camins, ni res. Ja t'he dit que aquí ningú no se'n recorda. Ves-hi...

Però quedat a casa meva, no em facis aquest menyspreu. No m'ho facis això

Ets l'únic amic que em queda

(Apareix la Dona una mica borratxa i totalment mullada, amb un flotador...)

Dona:

Ja esteu discutint? Homes. Miserables!

Me'n vaig a dormir

Me'n recordo quan et vaig veure per primer cop a la Universitat. Tan jovenet... potser m'hauria d'haver espavilat una mica amb tu.. Ara m'he convertit en una bruixa.

Amic meu, no t'escaparàs fàcilment, somiaré en tu i faré el que em doni la gana, no crec que pugui estar gaire estona més desperta

Jo això no ho suportó.

Nena, tu queda't aquí per si et necessités el senyor.

Està així des que va saber que venies, oi?

És un nostàlgic!, No, amor meu!

Porta setmanes sense dormir des que va saber que venies. No et sentis culpable, amor meu. Digues-li que m'estimes.

Digues-li

(Amb fúria.)

Digues-li!

(Silenci.)

Home:

Dona jo...

(Silenci.)

Dona:

Això mateix

En fi, tot això, tot això que veus i el que no veus, algun dia se n'anirà a la merda! Però jo no hi seré.

Fins demà!

Hem triomfat!!! OK!

(I fa el gest d'OK amb els dits i surt amb una copa de gin tònic)

Home:

Mira, company. Des d'aquí ho podrem veure bé, ara que el sol ja comença a moure's. Ja veuràs quan li toqui el sol.

Ara, mira...

S'han acabat les ombres dels arbres... Un mirall, ho veus?

És el lloc més ric del món. Un llac immens de petroli. Imagina't tot els morts que hi ha allà. Imagina-t'ho

No ha de ser un lloc sagrat?

Eh? Eh?

Ara resulta que tens una filla, cagun Déu! Mai no m'ho hauria imaginat. Després diuen que no són possibles els miracles. Però és teva? Teva?

(Silenci.)

Ell:

T'has emborratxat

Home:

Què, si no?

Ell:

Vaig saber també que tot això es va convertir en una reserva natural, perquè l'empresa on treballes i el govern van trobar uns altres pous més al sud, d'un petroli més pur i de millor qualitat...

(Silenci.)

Home:

Tant és! Tant és!, no?

(Silenci.)

Collons! Fes-me una abraçada, home. Sisplau. Ben fort.

(Abraçades virils.)

Més fort! Que s'escolti en tota la terra. Perquè ho senti aquesta... encara està gelosa, saps?

(Abraçada.)

T'hem trobat a faltar. Avui estem de celebració. Aquí no et passarà res.

T'he trobat tant a faltar.

(Gemega. S'asseu i es queda adormit en una cadira. La Noia apareix i col·loca un para-sol, per protegir-lo. Li retira el got de whisky de la mà.)

Noia:

A aquesta hora, quan el sol declina, tota la llum penetra la superfície de la reserva, com si se l'empassés, com si s'empassés el sol sencer

i es fa el miratge.

Per contes de fer de mirall, es converteix en un immens plat daurat enmig de la selva. I enlluerna com l'or pur!

(Noia i Ell miren l'espectacle daurat.)

Tot, per uns instants, es converteix en or!

(Ell es mira les mans daurades.)

Abans no passava, abans de la desforestació, però aviat tornaran a créixer els arbres i les plantes, tot es cobrirà de verd un altre cop, i poc a poc, amb els anys tornarà a ser com abans.

Ell:

Necessito beure una mica d'aigua, sisplau

(La Noia li dóna un got d'aigua.)

Noia:

S'ha de prendre la medicació.

(Silenci.)

Només cal que em demani el que necessiti

(Silenci.)

No li ho tingui en compte (Referint-se a l'home) Ell només el vol protegir. Ell no vol que vostè sàpiga que el volen matar, per això no vol que se'n vagi sol a la reserva.

Ell:

Ja ho sé

Noia:

Jo no vull que vostè es mori

(Silenci.)

Ell:

No et recordo

Noia:

Jo sí... i tots els que es van salvar. En queden tres només de vius,
gràcies a aquest home. No volien cap testimoni.

Ell:

Devies tenir...

Noia:

Tres anys

(Silenci.)

Tingui

(Li dóna un ganivet.)

Era del meu pare

(Ell observa el ganivet com si el reconegués. Li torna el ganivet a la Noia.)

Porti'l vostè, sisplau.

Miri, ara venen

(Se sent una cridòria de guacamais que ennuvolen el cel.)

Se'n van a dormir

Ell:

Se'n van a dormir

Noia:

Això vol dir que el sol es pon

(El sol es pon molt lentament. La cridòria dels guacamais es va allunyant. Fosc.)